POPSCORE

door Jip Golsteijn

Nieuwe David Cassidy in exclusief interview met Popscore:

„Ik hoop dat de hysterie ophoudt"

Er ligt een stapel post op het salontafeltje van David Cassidy's hotelkamer. Fanmail van Nederlandse meisjes. „Moet je deze eens kijken," zegt hij. „Morbide, hè?"

Iemand schrijft op aandoenlijk blauw briefpapier dat de komst van David een hoogtepunt in haar vijftienjarige leven is, een hoogtepunt dat maar nauwelijks overschaduwd wordt door de dood van haar vader na een langdurig ziekbed. Een rouwkaartje is ingesloten. David Cassidy is heel wat gewend, maar dit gaat hem toch ook wel iets te ver.

Zijn dag is vrolijk begonnen. Om acht uur werd hij uit zijn bed gebeld door een Amsterdamse jongen van achttien jaar die hem sommeerde op het verjaardagsfeestje van zijn twee jaar jongere zusje te komen, diezelfde avond nog. Omdat de jongen vermoedde dat David nog meer uitnodigingen zou krijgen in de loop van de dag stelde hij voor meteen een tijd af te spreken waarop hij het idool met de brommer zou komen ophalen...

In de korte tijd dat David Cassidy op Nederlandse bodem verblijft staat de lounge van het hotel vol met meisjes die plannen uitbroeden de ster te spreken te krijgen of tenminste een paar seconden in zijn directe nabijheid te verblijven, maar Cassidy wordt hermetisch van de buitenwacht afgeschermd door professionals die meer met het bijltje der massahysterie hebben gehakt en volmaakt ongevoelig zijn voor welk soort wapen dan ook dat de fans in de strijd plegen te werpen. Tijdens het interview zijn de spreekkoren van beneden te horen. „We want David!".
Hij hoort ze niet eens meer.

Een jaar nadat een dertienjarig meisje tijdens een concert van David een hartaanval kreeg is de Cassidy-hysterie nog in volle gang. In Amerika is het allemaal grotendeels voorbij. David heeft zijn vorige platenmaatschappij — Bell Records — na een lange periode van juridisch touwtrekken gedag gezegd en is op RCA (de maatschappij van Elvis en Rubinstein, om maar eens twee giganten te noemen) een nieuwe carrière begonnen. Zijn eerste elpee is in de States net uit, bij ons wordt volgende week uitgebracht. Een rij beroemde namen zullen de hoes sieren: Bruce Johnstone, Willie Weeks, Jim Keltner, Jim Gordon, Danny Kooch, Harry Nilsson, Richie Furay. Kortom: topmusici.

Hoewel zijn album — David Cassidy — The higher they climb the harder they fall. beschouwt het als een debuut ondanks de vele albums die van The Partridge Family zijn verschenen — door de pers goed is ontvangen en de eerste verkoopcijfers hoogst bemoedigend zijn, verwacht Cassidy niet dat hij nu al een ander publiek bereikt op de schaal zoals hij dat gewend was. „Het zal zeker nog wel een plaat of drie, vier duren voor ik erkenning krijg als volwassen artiest. Als die erkenning al ooit komt..."

Popscore sprak met „de koning zonder kleren" zoals hij zich spottend noemt.

Popscore: Waarom ben je bij Bell Records weggegaan, terwijl je er miljoenen verdiende en je platen fantastisch verkochten?

Cassidy: Het heeft te maken met de frustraties die ieder zogenaamd tieneridool oploopt als hij steeds maar weer wordt gedwongen te handelen volgens een imago dat een ander voor hem of voor haar heeft opgebouwd. Bij Bell wilden ze me eenvoudig niet toestaan mij als artiest te ontwikkelen. Het enige waarin ze geïnteresseerd waren was het verschijnsel David Cassidy, de Teenage Star, zo lang en zo consequent mogelijk uit te melken.

Popscore: Je stond nog vier jaar onder contract. Hoe ben je ervan afgekomen?

Cassidy: Ik heb een erg goeie advocaat in Los Angeles. Van de creatieve kant weet hij niet veel af, maar juridisch gezien is het een superman. Het maken van de deal, die mij het mogelijk maakte naar een andere maatschappij te gaan, heeft meer dan een jaar in beslag genomen. Maar kernpunt van de touwtrekkerij was dat het contract dat ik ooit als zeer jong jongetje had gesloten met Bell een paar zuiver illegale kantjes bevatte.

Op sommige artistieke punten was het eerder een eenzijdige aanzegging dan een contract. Zo was ik bijvoorbeeld gedwongen met één producer te werken. De directie van Bell had met die man een verbintenis gesloten, waarbij werd bepaald dat hij het recht had mijn hele carrière bij Bell lang al mijn platen te produceren. Met dat soort dingen werd ik bij het ontbinden van mijn contract met Bell geconfronteerd. Uiteindelijk hebben ze mij nog het vuile werk laten opknappen. Ik moest die jongen gaan vertellen dat zijn voornaamste bron van inkomsten naar een andere maatschappij ging.

Dat was een schok voor hem. Hij was bij alle projecten betrokken sinds de eerste elpee van The Partridge Family.

Sessiemensen

Popscore: Hoe kwam je in die serie terecht?

Cassidy: Ik was acteur toen ik een aanbieding kreeg om een „pilot" te maken voor een muzikale familieserie. Dat aanbod kwam via een kennis van mijn vader, die een beroemd acteur in Amerika is (Jack Cassidy, J.G.). Voor de muziek huurden ze sessiemensen in. Niemand van de kinderen Partridge is ooit te horen geweest. Noch in de serie, noch op de plaat. Behalve ik. En dat was nog min of meer bij toeval. Ik speelde eerst alleen maar gitaar, toen bleek dat ik kon zingen mocht ik dat ook. Maar die hysterie had nooit iemand verwacht.

Zo is de koppeling Keith Partridge-David Cassidy volkomen uit de hand gelopen. Ik werd gedwongen altijd te reageren als Keith Partridge, een type dat ik eerst wel mocht, maar later ben gaan haten. Daarom deed het eerste grote succes me ook niet zoveel, want ik had het frustrerende gevoel dat al dat gekrijs bestemd was voor iemand die ik helemaal niet was.

Popscore: Dat gekrijs is er trouwens nu nog, verandering van image of niet.

Cassidy: Gedeeltelijk is dat wel waar, maar in Europa is dat toch meer het geval dan in Amerika. Daar heb ik in geen tijden een plaat uitgebracht, hier brengen ze nog geregeld Partridge-platen uit en de serie is nog in heel wat Europese landen te zien. Hoe dan ook: je kunt hysterie nooit helemaal uitbannen. Althans voorlopig niet. Ik kan moeilijk zeggen: Vind me alsjeblieft niet aardig. En vooral niet gillen. Dat is onbeschoft tegenover de mensen die mij groot gemaakt hebben. Ik hoop alleen dat het geleidelijk aan ophoudt als ik eenmaal een paar albums met anderssoortige muziek dan de Partridge-ellende heb gemaakt.

Moed

Popscore: Hoe kwam je bij RCA terecht?

Cassidy: RCA is tegenwoordig een erg aantrekkelijke maatschappij voor artiesten. Sinds Ken Glancy daar president-directeur is geworden is de image van de maatschappij veranderd van een ingeslapen reus in een progressieve club waar allerlei experimenten een kans krijgen, ook als de opbrengst waarschijnlijk niet al te groot zal zijn. Ze hebben heel wat moed getoond. Artistiek en commercieel. En ook met het contracteren van mij hebben ze een behoorlijk risico aanvaard. Want ik heb vanaf het begin duidelijk laten blijken dat ik onder geen voorwaarde als tieneridool geëxploiteerd zou willen worden en daar heb ik bij Glancy alleen maar begrip voor ontmoet.

Aan de andere kant heb ik voor mijn handtekening ook geen monsterachtige bedragen gevraagd, want ik besefte heel goed dat een bedrag als wat Elton John als handgeld heeft bedongen (acht miljoen dollar, J.G.) alleen maar terug te verdienen was als ik nog een hele tijd de mooie jongen van de The Partridge Family zou gaan uithangen. RCA behandelt me als een volwassen artiest. Opeens word ik gebeld. Of alles naar wens gaat, wat de plannen zijn, enz. Dat heb ik bij Bell, waar ik miljoenen inbracht, nooit meegemaakt.

Artistiek

Popscore: Commercieel wordt er weinig van je geëist. Hoe zit het het artistiek gezien?

Cassidy: Ik kwam met mijn eigen songs aan. Een beetje verlegen, want in de Partridge-tijd had ik niet veel gepresteerd op dat gebied. Bij RCA zeiden de verantwoordelijke mensen gewoon: „Ga je gang. Doe maar wat je goeddunkt." Ik belde Harry Nilsson en vroeg hem op mijn plaat te komen spelen. Dat was in een minuut geregeld. Ik vroeg Willie Weeks, Carl Wilson, Richie Furay, allemaal mensen die ik erg bewonder. Ze beloofden ook mee te doen. Dat was om te beginnen al heel bemoedigend. Tevoren had ik er geen idee van hoe ze tegenover mij stonden.

Popscore: Hoe kon je al die beroemdheden zo gemakkelijk krijgen? Die mensen hebben het toch vreselijk druk?

Cassidy: Iemand als Jim Gordon is zes maanden per jaar met iemand op tournee, de andere helft zit hij in de studio. En dat gaat op voor de meeste top-sessiemuzikanten. Maar als ze per se willen, kunnen ze altijd tijd vrijmaken voor een interessant project. En het idee te spelen op de eerste serieuze plaat van een voormalige tienerster lokte ze kennelijk wel aan.

Popscore: Heb je de plaat ook zelf geproduceerd?

Cassidy: Dat was aanvankelijk wel mijn bedoeling. Maar Bruce Johnstone heeft me ervan afgebracht. Hij vond het niet verstandig om bij zo'n grote overgang ook nog eens zelf achter de knoppen te gaan zitten, vooral niet bij een debuut. Daar zat natuurlijk wel wat in. Nu is het groepswerk geworden. Bruce, die alle backing vocals heeft gearrangeerd, heeft een gedeelte geproduceerd, ik heb een paar tracks gedaan, Carl Wilson een paar en Harry Nilsson een paar. Of ze ook allemaal credits daarvoor zullen krijgen is weer een tweede, maar dat zal ze een zorg zijn.

Autobiografisch

Popscore: Wat is het voor een plaat?

Cassidy: Het neigt allemaal naar de wat progressieve Rhythm and Blues. En qua tekst is het in hoge mate autobiografisch. Het hoofdthema is „Hoe hoger je klimt, hoe harder je valt" en daar kan ik van meepraten. Het is alleen niet klagerig gedaan, maar meer ironisch. Wat Engelsen „tongue and cheek" noemen. Oorspronkelijk wilde ik niet zo subtiel te werk gaan. Ik had het plan om „I'm going to be a Teenage Idol" van Elton John op te nemen en ik heb zelfs met het idee gespeeld „Lonely at the top" van Randy Newman op te nemen. Maar uiteindelijk bedacht ik dat dat toch niet zo goed zou overkomen en dat het allemaal veel te serieus zou worden genomen als ik het doorzette. Bovendien, iets als „Lonely at the top" is toch meer bedoeld voor artiesten als Bing Crosby of Frank Sinatra dan voor tieneridolen. Die krijgen altijd nog wel de tweede kans. Meestal de laatste...

Popscore: Ik hoorde dat je fotografen mijdt op deze promotietoer.

Cassidy: Het is eigenlijk geen promotietoer. Er valt nog niets te promoten, zie je? Ik reis eigenlijk rond om kennis te maken met de mensen van RCA die over de hele wereld mijn werk moeten verkopen. En passant pik ik nog wat mogelijkheden mee om de single „I write a song" voor de TV te doen. Trouwens, bij dat programma waren zeker vijftien fotografen. Ik heb niets tegen die mensen, maar ik wil gewoon niet meer alles doen wat ze zeggen.

Jarenlang heb ik in de meest luizige blaadjes foto's van mijzelf gezien. Helemaal buiten de context gebruikt. Als je bijvoorbeeld een keer niest, of een fractie van een seconde je ogen dicht doet, of een keertje gaapt, dan kan je er donder op zeggen dat er een foto van verschijnt met een of ander leuk bedoeld onderschrift dat nergens op slaat. Daarom heb ik nu een eigen fotograaf bij me, om het risico zoveel mogelijk te beperken. Ik heb er nou genoeg van model te staan voor mensen die verder toch niet in me geïnteresseerd zijn.

Politiek

Popscore: Nu je idool af bent duiken opeens verhalen op dat je zo geïnteresseerd zou zijn in politiek.

Cassidy: Ja, dat heb ik ook gemerkt. Ik heb onlangs een interview gehad van een journalist van People Weekly en toen we uitgepraat waren hebben we het nog een hele tijd gehad over politiek. Hij heeft dat gedeelte ook niet gebruikt, maar kennelijk heeft hij tegen collegas gezegd dat ik er wel wat van wist en dat is een eigen leven gaan leiden.

Popscore: Maar bén je op de hoogte?

Cassidy: Ik denk dat ik er meer van weet dan de gemiddelde Amerikaan, maar dat zegt niks natuurlijk. Ik weet bepaald niet waar de rode draden lopen van de Amerikaanse politiek, maar ik lees erover in de weekbladen. En dat is al heel wat, geloof ik. Ik ben ook wel eens voor campagnes gevraagd, maar ik ben politiek niet genoeg geschoold om te weten of het verantwoord is een bepaalde politicus te steunen. Nu ik David Cassidy ben in plaats van Keith Partridge ben ik uiteraard ook niet meer zo'n interessant verschijnsel voor politici. Daarom zijn de verzoeken om een campagne te steunen veel minder geworden.

Popscore: Wie zou je bijvoorbeeld steunen?

Cassidy: Ik denk niemand. Bij de laatste verkiezingen heb ik niet gestemd omdat ik niet vond dat er een zinnige keus te maken was. Nixon is een boef, McGovern een zacht ei. Wat een keus.

Componeren

Popscore: Ander onderwerp. Je schrijft tegenwoordig veel meer zelf dan vroeger.

Cassidy: Mijn songwriting wordt ook steeds beter nu ik met echt heel grote componisten heb samengewerkt. Ik heb nu songs geschreven met Harry Nilsson, Carl Wilson en Richie Furay en dat was een geweldige ervaring. Als componist zat ik de laatste tijd echt een beetje vast. Ik heb zo lang alles alleen gedaan dat de druk me te zwaar begon te worden en ik de behoefte voelde met iemand anders samen te werken. Niet alleen leidt de uitwisseling van ideeën tot een bredere keus van onderwerpen, maar het is ook veel inspirerender om met anderen te werken. Dat gaat niet alleen op voor het componeren. Ook het werk in de studio wordt interessanter als anderen erbij betrokken zijn. En vooral als het zulke grootheden zijn als die nu op mijn plaat spelen en zingen.

Popscore: Hoe schrijf je? Heb je een methode?

Cassidy: Nee. Ik ben volledig afhankelijk van stemmingen. Hoewel ik over het algemeen erg commercieel schrijf ben ik toch niet in staat aan de tafel te gaan zitten en wat goeds te schrijven. Iemand als Paul McCartney kan dat. Toen iemand hem vroeg of hij de titelsong voor de James Bond-film „Live and let die" wilde schrijven zei hij alleen maar ja en vroeg hoelang het nummer moest duren. Tien minuten later was de song af en toen George Martin en hij het gingen opnemen bleek het een seconde of drie te lang te zijn. Nou, dat peil heb ik nog lang niet bereikt en die handigheid ook niet. Een song schrijven is geen tweede natuur voor me. Het is hard werken.

Popscore: Wat verwacht je van je nieuwe carrière?
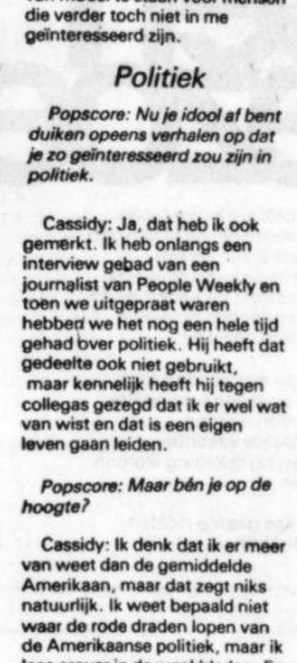
Cassidy: Ik verwacht niets. Dat heb ik inmiddels wel geleerd: als je veel verwacht kan je alleen maar teleurgesteld worden. Ik kan alleen maar van alles hopen. Bijvoorbeeld dat ik ooit beschouwd zal worden als een echte artiest zonder dat ik mezelf tegenkom op kauwgomplaatjes.